

Thăm sát trên đảo Trùng Sa

Tác Giả: Nguyễn Nhân Chính
Thứ Ba, 10 Tháng 5 Năm 2011 21:03

Câu chuyện sau đây được viết ra để tưởng niệm hơn 130 đồng bào trên “ghe ông C” trên đảo Trùng Sa vớt từ biển tìm thấy do đã bị Việt cộng tàn sát dã man

vào tháng 10 năm 1979 ở đảo Trùng Sa, và cũng để ghi nhớ các con yêu quý của ba: Chí Dũng, Đông Nghi, Tì Tì.

Trước khi vào chuyện:

Thời gian gần đây, dẫu lòng đồng bào trong và ngoài nước vô cùng phẫn nộ trước nguỵ tin Trung cộng đã xả súng bắn vào ngư dân Việt Nam đang săn bắt hải sản chung quanh khu vực đảo Trùng Sa thuộc lãnh hải Việt Nam, gây thiệt hại về nhân mạng cũng như tài sản cho ngư dân Việt Nam, Đây không phải là lần đầu tiên Trung cộng xả súng bắn vào ngư dân Việt Nam. Cách đây vài năm, Trung cộng cũng đã xả súng bắn vào ngư thuyền Việt Nam khi họ cho 8 người bị chết và nhiều khác bị thương, sau đó Trung cộng còn ngang nhiên bắt giam nhiều ngư thuyền và ngư dân Việt Nam một cách trái phép vô cùng ngang ngược, bắt chấp công pháp quốc tế và luật hàng hải. Đây là hai vụ điển hình nhất mà dẫu lòng quốc tế có đưa tin và đề cập đến. Dĩ nhiên, là còn có nhiều vụ khác đã xảy ra nhưng không có người biết đến. Điều đáng nói là: nhà cầm quyền Việt cộng đã không có lý do một hành động đáng kể nào để xem là để bảo vệ công dân của mình trước các hành động man rợ của Trung cộng. Thái độ nhu nhược và bất lực của Việt cộng trước việc Trung cộng bắn giết bỏ mạng dân lành đã bị đồng bào nguy hại.

Nhưng đâu có ai biết được một câu chuyện đã xảy ra cách đây 28 năm về trước, cũng tại quần đảo Trùng Sa này. Một cuộc tàn sát man rợ khác đã diễn ra, máu đào loang thắm một vùng biển, xác người trôi vớt vớt lên làm mồi cho muôn loài cá. Cuộc thảm sát man rợ này đã diễn ra do chính bị đội Việt cộng, lực lượng trú đóng trên đảo Trùng Sa ra tay thảm hại. Và..... hơn nhân là hơn 130 đồng bào vớt từ biển tìm thấy trên một con thuyền xuất phát từ thành phố Nha Trang. Trung cộng là kẻ thù dân ngoại chiêng luôn luôn có ý đồ xâm chiếm Việt Nam từ hàng ngàn năm nay. Trung cộng bắn giết người dân Việt Nam cũng do bị họ chấp xâm lăng, đồng thời muốn chiếm đoạt những tài nguyên của mình để rồi Việt Nam. Thế nhưng, bị đội Việt cộng xả súng

hàng loạt t b n th ng vào chính nh ng ng i cùng m t dòng máu, cùng m t màu da, cùng m t ngôn ng , mà h g i là đ ng bào, ch vì nh ng đ ng bào này đã b n c ra đi vì không ch p nh n m t ch đ đ c tài c ng s n. Hành đ ng này c a b đ i Vi t c ng đã v t qua m c t ng t ng bình th ng c a con ng i. Hành vi t i ác này c a chúng nó, ngày nay đã đ c đ ng c ng s n xóa b đ tr thành quá kh , và nh ng ng i s ng sót trên con tàu oan nghi t đó tr thành nh ng khúc ru t xa ngàn d m theo ch tr ng c a đ ng, cho dù nh ng ng i này không và s không bao gi quên d c cái đêm kinh hoàng c a tháng 4 năm 1979 c a 28 năm v tr c.

B máy tuyên truy n c a đ ng Vc gi đây đang cùng v i nh ng cá nhân, đ ng phái đón gió tr c đang cùng nhau đi n xu t k ch b n “xóa b h n thù, h ng t i t ng lai ” Ng i sĩ quan b đ i c ng s n, ng i đã tr c ti p ra l nh th ng tay tàn sát đ ng bào vô t i trên đò o Trùng Ng Sa 28 năm v tr c, n u còn s ng, có l gi đây đã bi n thành m t tay t b n đ giàu sang, và đang ng i v trí y viên Trung ng đ ng c ng s n Vi t Nam.

Tác gi câu chuy n này xin đ c vi t ra đây câu chuy n c a 28 năm v tr c, nh m t nén h ng lòng th p mu n đ t ng nh đ n h n 130 đ ng bào trên “ ghe ông C ” nh ng ng i b n đ ng hành c a tác gi đã b t h nh g c ngã tr c nh ng h ng súng oan nghi t c a nh ng tên Vi t c ng cu ng sát. Nh ng ng i còn may m n s ng sót sau cu c th m sát trên, n u có d p đ c đ c nh ng dòng ch này xin hãy cùng nhau dành m t phút đ c u nguy n cho nh ng b n đ ng hành x u s c a chúng ta. Nh ng k theo c ng s n là nh ng k cu ng tín, cu ng sát. Cho nên chúng m i x súng b n nh ng ng i ch y đi, dù là đàn bà hay con tr , trong tay không t c s t. Dù chúng đ i tên, thay áo b đ i, v t nón c i, b dép râu....

Nguyán Nhân Cháng.

Chúa i c u con v i !

Ti ng thét đau th ng, hãi hùng c a ng i ph n n m sát c nh tôi, cùng lúc v i m t dòng n c m vãng vào m t đã khi n cho tôi ph i l y tay vu t m t mình và bàng hoàng nh n ra toàn là máu, máu nóng đã p vào m t tôi t ng i ph n bên c nh. Tôi ng ng cao đ u lên m t chút đ nhìn sang bên c nh, ng i ph n đang o n o i v i v t th ng m t bên đùi v toác do đ n xuyên phá, máu tuôn x i x . Tôi xót xa nhìn ng i ph n đang lẫn l n vì đau đ n, nh ng cũng đành b t l c không c u giúp gì đ c, vì ngay b n thân tôi cũng đang n m b p dí xu ng sàn tàu đ tránh đ n.

Đán ván tißp tßc nß, tißng rßn xißt, la hét, kêu gào, cßa nhßng ngß i bß trúng đßn quyßn vào nhau tßo thành mßt thß âm thanh hßn loßn đßn rßn ngß i, âm thanh gißa biên gißi cßa sß sßng và cái chßt chß đißn ra trong mßt cái nháy mßt, mßi cßn nghe rßn la đó.... mßt loßt đßn tißp theo đã ghim chßt vào thân ngß i, lßp tßc tißng rßn la im bßt, mßt con ngß i đã vßn vißn ra đi, nhßng ngß i khác tißp tßc rßn la, chß đßi loßt đßn tißp theo cßp lßy mßng sßng cßa mình. Tôi tß nhß thß m, mußn sßng cßn phßi rßi bß con tàu ngay lßp tßc. Tôi vùng dßy, và nhßn ra con tàu đang chìm đßn tß phía sau cßa thân tàu, phía trß c cßa con tàu đã bß đßn pháo bßn gßy, đang chßng lên trßi. Trßc mßt tôi, chung quanh tôi, máu thßt vßng tung tße, thßng ngß i nßm la lißt, mßt cßnh tßng hßi hùng mà tôi chßa tßng chßng kißn. Thßn kinh tôi tßng vì sß hßi khißn tôi mußn khßy xußng, nhßng bßn nßng sßng cßa con ngß i trong tôi bßng sßng dßy, tôi lao mình ra khßi con tàu phóng xußng bißn vßa lúc mßt cßn sóng bißn chßp tßi cußn tôi rßi xa con tàu. Thßt là may mßn, tôi vßa rßi xa con tàu thì đßng nhß cùng mßt lúc, mßt trái đßn pháo kích rßt chßnh xác ngay gißa con tàu khißn con tàu gßy đôi và chìm xußng bißn, mang theo toàn bß sßngß i có mßt trên tàu lên tßi trên 130 ngß i.

Trên mßt bißn bßy giß đã không cßn thßy bóng dáng con tàu đầu nßa, thay vào đó là nhßng vßt dßng bß nát cßa con tàu, nhßng tßm vßn bß nßi trôi lßnh bßnh trên sóng nßc. Xác ngß i chßt ! xác ngß i chßt trôi nßi quanh tôi, phß nß, đàn ông, con nßt, già có, trß có. Tßt cß, không mßt ai cßn đßc toàn vßn thân thß, không mßt ai cßn sßng cß Có lß tôi là ngß i sßng sót duy nhßt cßn lßi cßa con tàu, ngoài tôi ra thì chß cßn lßi toàn rßt là xác cßa ngß i chßt. Máu, là máu, tßng vßt loang dßi chßy ra tß vßt thßng cßa nhßng xác chßt, theo dòng nßc trôi quanh tôi. Thßy trißu đang lên, tôi rßng mình nghĩ đßn đàn cá mßp đßi đang lßn qußn quanh đây chß thßy trißu lên cao sß theo mùi máu mà kéo đßn, thì cho dù tôi có cßn sßng thì vßn phßi làm mßi cho đàn cá mßp nhß nhßng xác chßt kia mà thôi! Tôi vßn tay cß gßng chßp lßy mßt mßnh vßn đß bám vào, tôi bám chßt vào mßnh vßn, nhßm mßt lßi cßu nguyßn, đßn mình chß chßt, và trong cái khoßnh khßc tuyßt vßng đó tôi đã nghĩ đßn gia đßnh, nghĩ đßn nhßng ngß i thân thßng rußt thßt, đã không bißt đßc rßng tôi đã bß thßng gißa bißn cß và làm mßi cho cá mßp. Vĩnh bißt tßt cß

Câu chuyßn bßt đßu: Chußn bß ra đi tìm tß do, dân chß, hßnh phßc, ßm no

3 giß sáng thành phß Nha Trang vßn cßn chìm trong gißc ngß, hàng trß đißn bên đßng Nguyßn Thái Hßc tßa ánh sáng mß mß, soi bóng tôi trên đßng. Vai mang cái phao (loßi rußt xe hßi đßc bßm cßng lên) giß làm dân đi tßm bißn sßm (đßi vßi ngß i dân Nha Trang thì vißc có ngß i đi tßm bißn vào lúc 3- 4 giß sáng là chuyßn thßng) tôi rßo bßc thßt nhanh hßng vß phía bißn cho kßp giß hßn. Xußng tßi bãi cát, tôi đßa mßt nhìn quanh dò xét đßa thß, bãi bißn vßng lßng không mßt bóng ngß i, tôi yên tâm cßi bß áo ra chß mßc chißc qußn cßt, giß vß làm vài đßng tác thß đßc trßc khi bßc xußng nßc. Tß xa, vß phía bißn có ánh sáng mù mß cßa mßt chißc

thuyền câu đang tiến vào bờ, tôi liền đò mọt nhìn quanh kiể m soát lờn cuội trổ c khi rờ i bãi cát. Bỏ c xuồng nỏ c, tôi nhào ngổ i bờ i nhanh vớ hỏ ng chi c thuyền câu, trổ i đứng mọt mã, mọt bàn tay vổ n ra kéo tôi lên chi c thuyền. Thuyền lổ t nhỏ trên mọt biổ n hỏ ng vớ “Hòn Tre” cá nhân tôi thì phỏ i nỏ m sát xuồng khoang thuyền không đổ c ngổ i đổ y cho đổ n khi tở i chổ n nỏ ngoài đò Hòn Tre.

Hòn Tre là mọt hòn đò lỏ n, nỏ m cách bờ biổ n và hỏ i cỏ ng Nha Trang khoỏ ng chỏ ng 6 cây sỏ , cỏ dân trên đò này rỏ t ít chổ chỏ ng vài chổ c gia đình, hỏ u hỏ t đổ u sinh sỏ ng bỏ ng nghỏ chỏ i. Nỏ i đây cũng là nỏ i nỏ nỏ cỏ a các tàu thuyền và ngổ dân mỏ i khi gỏ p gió bão. Con thuyền chỏ y đổ c chỏ ng hỏ n tiỏ ng đổ ng hỏ thì tở i mọt cỏ a đổ ng nỏ m khuỏ t sâu vào phỏ i trong trên đò Hòn Tre, rỏ t khó mà tìm thỏ y nỏ u không quen thuỏ c đổ c đổ a hình nỏ i đây. Tỏ phỏ i ngoài nhìn vào, tôi chỏ nhìn thỏ y mọt màu tở i đen, bỏ ng ánh sáng cỏ a cái đèn (pin) do ngổ i ngổ i trổ c mủi soi sáng, chi c thuyền câu tỏ tỏ lổ t nhỏ vào đổ ng. Tôi đổ c bờ xuồng đây đổ n trỏ n chổ đêm đổ n sỏ ra “tàu lỏ n”. Mọt tỏ p 5 ngổ i đàn ông chỏ y ra đón tôi, ai nỏ y đổ u trỏ n nhỏ nhỏ ng, không mỏ c mọt thỏ gì trên ngổ i (sau này thì tôi cũng nhỏ hỏ vì không khí trong đổ ng rỏ t oi bỏ c khó chỏ u) hỏ là nhỏ ng ngổ i đã đổ n trổ c tôi tỏ đêm hôm trổ c, cũng đổ chổ đổ ra tàu lỏ n. Trỏ i đã sáng tỏ , nhỏ ng tỏ phỏ i bên trong đổ ng, chúng tôi nhìn ra bên ngoài cũng chỏ nhìn thỏ y đổ c mọt vổ t ánh sáng rỏ t mỏ , yỏ u tỏ chiỏ u sáng vào trong đổ ng. Lúc này trong đổ ng chúng tôi cũng đã lỏ mỏ nhìn thỏ y đổ c nhau, thỏ t là mọt cỏ nh tỏ ng sỏ ng đổ ng có mọt không hai mà trong cuỏ c đổ i cỏ a tôi đã đổ c tỏ n mọt nhìn thỏ y, 5 ông Adam cỏ a thỏ i kỏ hỏ ng hoang, ăn lông ổ lỏ , trên ngổ i không mọt mỏ nh vớ i che thân, đang đổ ng giỏ a mọt thỏ ch đổ ng thiên nhiên thì thảo to nhỏ vớ i nhau, vì cỏ sỏ bên ngoài nghe đổ c. Nhỏ ng thỏ t ra thì có hét to lên cũng chỏ ng có ai ngổ i ta nghe thỏ y. Không khí trong đổ ng đã bỏ t đổ u oi bỏ c đổ n lên, tôi cũng phỏ i lỏ t bỏ cái quỏ n cỏ t mang trên ngổ i đổ trỏ thành ngổ i tiỏ n sỏ nhỏ nhỏ ng ngổ i khác.

Qua câu chuyỏ n, tôi đổ c biỏ t nỏ i đây là nỏ i cỏ t giỏ u đổ u chỏ y máy dùng cho chuyỏ n vổ t biổ n, mỏ i ngày mọt ít sỏ đổ u tỏ n trỏ đổ c tăng đổ n lên theo vớ i thỏ i gian, và đây là giai đỏ n chỏ t cho nỏ n 5 ngổ i hỏ đã ổ lỏ i luôn trong thỏ ch đổ ng, chỏ tỏ i nay thì sỏ chuyỏ n sang tàu lỏ n. Tôi đổ c chia cho mọt ít cỏ m vớ i muỏ i mè đã đổ c vổ t cỏ c lỏ i vớ i nhau đổ đổ đỏi chổ đêm đổ n ra tàu lỏ n, nỏ m ngổ lỏ ng trên mọt đá lỏ m chỏ m, tôi liên tỏ ng đổ n chuyỏ n vổ t biổ n đêm nay và cỏ u nguyỏ n ổ n trên cho mỏ i vớ c đổ c thông suỏ t, nghĩ đổ n gia đình, nghĩ đổ n tỏ ng lai không biỏ t rỏ i sỏ đi vớ đâu, tôi bỏ i hỏ i tỏ c đổ . Đêm đổ n, ánh đèn pin tỏ cỏ a đổ ng chiỏ u ánh sáng vào, cùng vớ i tiỏ ng ngổ i nói chuyỏ n vớ i nhau. Rỏ ràng là không phỏ i nhỏ ng ngổ i trong ban tỏ chỏ c, mỏ i ngổ i nỏn thỏ chỏ đổ i, mỏ i ngổ i đổ u nỏ m ép sát mình xuồng mọt đá, không dám cỏ đổ ng mỏ nh, cũng may là tỏ phỏ i ngoài nhìn vào thì chỏ thỏ y mọt màu tở i đen, nỏn chúng tôi đã không bỏ phát giỏ c.

Thỏ i gian chỏ đổ i tỏ ng chỏ ng nhỏ vô tỏ n, sau cùng thì nhóm ngổ i đó cũng bỏ đi, chúng tôi thỏ ra nhỏ nhỏ m. Mọt anh trong nhóm chúng tôi cho biỏ t, đó là nhỏ ng ngổ i đi “soi mỏ c” ban đêm và anh đoan chỏ c rỏ ng hỏ chỏ vô tình đi lỏ c vào đây mà thôi. Vào khoỏ ng giỏ a đêm thì chiỏ c

thuyền câu liên lạc đã trở lại thông báo cho biết là: tối nay không thể khởi hành được vì có sự trở trệ do lý do an ninh. Mọi người lại vội vã trở về, nhưng cũng đành phải nhận lấy phần thiệt cho ngày mai và tiếp tục chờ đợi. Thời gian chờ đợi trong thời cơ đang dần dần trôi dài vô tận, chúng tôi chỉ có việc ăn xong rồi nằm hoặc đi lại cho giãn gân cốt, trò chuyện thì hẳn chẳng thể đa vì lo sợ phát giác. Một ngày một đêm đã trôi qua, mọi người nôn nóng chờ tin từ con thuyền liên lạc, bóng đêm lại phủ đầy bên ngoài cửa đò, con thuyền liên lạc đã trở lại và tiếp tục báo tin buồn về nhà thờ khi khởi hành được, chúng tôi nóng ruột thấy rõ, người đưa tin thì chỉ làm nhiệm vụ đưa tin và chuyển lời nói cho chúng tôi xong thì rút lui. Đêm thứ ba, bóng con thuyền đưa tin đã trở lại, lần này có vẻ hơi hời hợt hai đêm trước, theo sau nó là ba chiếc thuyền câu khác nối đuôi nhau tiến vào thời cơ đang, tôi đoán là giờ khởi hành đã tới. Quả đúng như tôi đoán, chúng tôi được như “bức” toàn bộ sự dồn chuyển máy lên bốn chiếc thuyền câu cùng với mọi người rời thời cơ đang ra tàu lớn. Giây phút quan trọng đã đến, chúng tôi lần lượt chuyển hết sự dồn lên thuyền, còn chúng tôi thì ngắm sát xuống thuyền bên trên để có thể nắm bắt mọi động thái. Bốn chiếc thuyền câu theo hàng dọc lơ lửng rồi thời cơ đang hẳn nhiên vụt đi. Khoảng nửa giờ sau, chúng tôi đã cập được sát tàu lớn đang buông neo chờ chúng tôi.

“Tàu lớn” là một chiếc ghe đi biển của người dân, dài khoảng 15 thước, rộng chừng 3 thước, mà dân trong nghề đi biển gọi là “3 thước đò buồm”, dồn được chuyển cập kịp và nhanh chóng lên tàu lớn, chúng tôi cũng đã lần lượt leo lên tàu lớn. Tàu như neo, chuyển về vị trí bình thường như là một chiếc tàu đánh cá bình thường khác đang hoạt động quanh đó. Tôi leo lên mũi tàu tìm chỗ ngồi, tôi đã giữ mình kinh ngạc khi nhìn thấy toàn bộ sự ngổ ngáo có mặt trên tàu. Đông quá! Chỗ nào cũng có người ngồi chen chúc, nhưng rồi tôi cũng không lấy làm quan tâm cho lắm, miễn sao con tàu cập kịp thời cơ hẳn nhiên mũi ra khỏi hạm đội Philippines. “Tháng ba bà già đi biển” câu thành ngữ của những người hành nghề đánh cá, rất đúng trong trường hợp cập chuyển về vị trí biển đêm nay. Một biển phẳng như gương, bầu trời trong vút vút vì sao lấp lánh. Sau khi đã bỏ xa khu vực đánh cá trong vùng, con tàu mới bắt đầu chuyển mũi ra khơi. Một trái đã ló dạng từ phía chân trời, trời đã dần sáng tỏ, từ trên mũi tàu tôi có thể quan sát rõ hẳn toàn bộ khung cảnh trên tàu, dĩ nhiên khi tiếp cận vào một tôi đầu tiên là một nhóm binh lính cách bờ tàu có chừng non 1 thước, chừng đó con tàu đang bị khựng vì chướng ngại, con tàu như đang ở trên mình trường thiên vị phía trước với sự cản trở vút quá mức cho phép.

Trên khoang tàu là một biển, trước mũi, sau khoang, chỗ nào cũng có người. Người đã lên cao, tuy mặt sáng sủa nhưng nhìn gần đã mang lại cái nóng khó chịu trong người rồi, vài người đã cởi áo ra cũng như trên dòng hải tặc cả những gì khi đã có thể che nắng được để tránh cái nắng đã bắt đầu gay gắt. Chỉ duy nhất có thể tránh nắng được là cabin tàu đã được dành riêng cho gia đình chủ tàu, các hạm đội bình thường dùng để làm nơi chứa cá sau khi thu hoạch được, đã được gỡ bỏ nên đi dùng làm nơi tránh nắng, nhưng có lẽ dĩ nhiên hạm đội không khí quá ngột ngạt nên cần có chỗ thoáng khí có người trở lại lên để hạm đội lấy không khí trong lành trên tàu, có người leo lên khi mệt mỏi thì cũng có người lại cúi xuống dưới hạm đội, cái quy trình “cực cực” này cũng thật mà tiếp diễn trong suốt cuộc di hành. Vài tiếng khóc của trẻ em đã nổi lên vì khát nước, chủ tàu ra lệnh cung cấp nước uống cho mọi người, người lại lần thì được ba nắp “bi đông”, con nít được gắp đôi trong ngày đầu tiên, cả cách khoan

ch&ng 1 gi& đ&ng h& thì l&i c&p ti&p cho con nít, ng& i l&n thì ph&i ch&u nh&n lâu h&n. Vì ng&i trên mũi cabin nên tôi đã nói chuy&n đ& c v&i gia đình ch& tàu, theo nh& h& cho bi&t thì chuy&n đi đã b& g&p khó khăn do đ&a đi&m b& ti&t l& ra bên ngoài b&i nh&ng ng& i chung vàng cho chuy&n đi, do đó thân nhân c&a nh&ng ng& i này đã “canh me” r&t sát chuy&n đi. Đó cũng là lý do khi&n chúng tôi ph&i ch& đ&i trong th&ch đ&ng h&t hai ngày đêm, đêm th& ba ch& tàu quy&t đ&nh ph&i ra đi b&ng m&i giá tr& c khi vi&c đ& b&. Tàu c&p sát b& bi&n n&i “kho g&o” đ& b&c ng& i, s& ng& i d& tr&u chính th&c là g&n 60 ng& i. Không ng&, khi tàu c&p vào b& thì ng& i m&i ng&ngách túa ra leo lên tàu, và vì không mu&n b& l& nên ch& tàu đành ph&i ch& h&t s& khách không có trong danh sách, sau khi ki&m soát l&i thì đ& c bi&t là con s& ng& i đã lên đ&n h&n 130 ng& i.

Tr&i đã vào chi&u, gió th&i l&nh, m&t đàn cá heo “dolphin” b&i c&p theo hông tàu trông r&t đ&p m&t, m&t tr&i đ& i đ&ng t& t& l&n xu&ng chân tr&i, bóng t&i b&t đ&u ph& xu&ng, con trắng th&ng tu&n treo l& l&ng trên đ&u, bóng con tàu trông th&t cô đ&n gi&a bi&n c& m&nh m&ng, con ng& i đã tr& nên vô cùng nh& bé tr& c thiên nhiên, đầu đó v&ng v&ng ti&ng c&u nguy&n, lúc đ&u nh&, sau to đ&n lên, và không h&n h&u nh& m&i ng& i trên tàu đ&u c&u nguy&n theo tôn giáo mình. Bi&n hoàn toàn v&ng l&ng, không có bóng m&t con tàu nào qua l&i, không gian là m&t màu đen che ph& đ&n l&nh ng& i, con tàu v&n l&m l&i t&i, tôi đ& c anh tài công ng& i c&a ch& tàu đ&a cho m&t “t&m b&t” loang đ&y đ&u m& đ& che l&nh, tôi cùng vài ng& i khác qu&y qu&n phía bên trong t&m b&t cho b&t l&nh. M&t ngày m&t đêm đã trôi qua trong an bình, m&i ng& i th&m c&m t& n trên đ& che ch& cho con tàu. Ngày th& hai, n&ng đ&ng nh& gay g&t h&n, n&ng nh& đ& l&a xu&ng nh&ng t&m thân đã r&p lên vì b& ph&ng n&ng, ti&ng con nít khóc vang tr&i. N& c ! N& c đã tr& thành m&t th& quan y&u b&t nh&t trên tàu, ch& tàu đã c& b&n thanh niên l&c l&ng đ&ng canh gác khu vi&c đ& n& c. Con nít đ& c &u tiên tăng l&ng n& c u&ng lên t& 6 n&p lên 8 n&p, nh&ng ng& i l&n thì b& gi&m xu&ng ch& còn có m&t n&p mà thôi.

Ngày qua đi, đêm l&i xu&ng, ti&ng kinh c&u l&i vang lên, th&nh tho&ng l&i có ti&ng n&n o& vang lên, đoàn l& hành n&m đã đ& i tr&n mình h&ng ch&u khí h&u l&nh l&o c&a đ&i đ&ng v& đêm. Ngày h&ng ch&u cái n&ng kh&ng khi&p, đêm v& l&i ph&i đón nh&n cái l&nh, ch& m&i có hai ngày mà nh&ng con ng& i kh&n kh& đã teo hóp l&i, s&c đ& kháng đ&ng nh& đã không còn n&a. Ngày th& hai cũng trôi qua bình an, nh&ng đoàn ng& i thì đã hoàn toàn đ&u i s&c, ai n&m ch& đó, phó m&c cho con tàu mu&n đ&a mình đi t&i đâu thì đi. Tr&a ngày th& ba thì sóng gió đã n&i lên, m&t bi&n đã không còn ph&ng l&ng n&a, gió đã n&i lên kéo m&nh t&ng c&n, b&u tr&i v&n vũ, mây đen kéo v& đen k&t, t& xa t&ng ng&n sóng b&c đ&u đang kéo t&i. Sóng to, gió m&nh, khi&n con tàu chao đ&o liên t&c, t&ng c&n sóng cao v&i b&c con tàu lên cao, nhìn xu&ng đ& i là m&t h& sâu th&m đ&n r&n ng& i. Tôi cùng nh&ng ng& i khác trên mũi ph&i leo xu&ng khoang tàu, vì quá nguy hi&m n&u c& ti&p t&c & l&i trên mũi tàu. Đang & gi&a tr&a mà tôi c& ng& r&ng là đang lúc chi&u t&i vì b&u tr&i t&i đen, ch& tàu tr&n an m&i ng& i r&ng: “Đây là chuy&n th&ng th&oi, ch& là “gió Nam”, gió Nam thì m&y ng& i làm ngh& bi&n coi nh& c&m b&a.” H& th&t ra sao không bi&t, nh&ng m&i ng& i đã quá ho&ng s& và tr& nên nh&n nh&ao, khi&n con tàu đã b& sóng nh&i chao đ&o l&i thêm trông tránh nh& mu&n l&t úp. Ch& tàu ph&i hét l&n ra l&nh, không đ& c nh&n nh&ao, n&u không mu&n tàu b& l&t thì ai & đâu ng&i đó. Con tàu chuy&n mình kêu rằng r&c nh& mu&n

và ra tiếng mênh mông, khiến mọi người đang lúc hoàng sơ càng thêm hoàng sơ, tiếng than khóc, tiếng gọi nhau vang lên thắm thiết, người ta dồn dập vào với nhau như để tìm sự che chở cho nhau.

Mà đã bắt đầu trú xuồng, ngày càng nặng hơn, mà giảng trống xóa cả mặt không gian rồi người lại đi xuống, con tàu vẫn trôi lên hụp xuống tiếng chèo như muỗi nện vắng như tiếng thuyền nhân xuống biển. Con tàu đã phải chuyển hướng, không thể nào đi theo hướng đã định mà phải chấp theo sóng để tránh cho tàu khi bị lật úp, người tài công chính cả tàu, người nếm mùi sinh mạng cả hơn 130 thuyền nhân, giờ đây đang giữ mình ôm chặt bánh lái với sự giúp sức cả hai người khác để giữ cho con tàu khi bị lật, giữ cho con tàu khi bị lật đã là một việc vô cùng khó khăn lắm rồi, việc như vậy rõ ràng họ đã không còn đường để thoát ra nữa. Con tàu đã thoát sự lắc lư một phần hướng họ, mà cho sóng gió dạt dẹo, mọi người chỉ còn biết chờ nguy hiểm và phó mặc sự may mắn vào sự may mắn mà thôi. Còn bão vẫn tiếp tục quồn nhiễu trên đầu, như con thuyền xoay vòng giữa cơn bão dữ, như người trên tàu giờ đây đã phải chui vào hầm tàu để tránh khi bị lật vắng xuống biển.

Đến thì cơn bão chầm chậm, mọi người ngồi ngó bờ dầy, may mắn thay sự cơn bão đã mọi người và được bình an dù đã phải trải qua một ngày kinh hoàng khiến ai nấy không còn lòng dè nào nghĩ đến việc tiếp tục di hành thêm nữa. Có ánh đèn ! Có ánh đèn ! Một người la to, rồi nhiều người khác cùng la, cả tiếng như là mưa. Như người thốt, tiếng họ bên phải cả con tàu có ánh đèn leo lét khiến khiến do sự trôi lên hụp xuống cả con tàu. Tài công họ mỗi con tàu chèo thuyền vào rồi có ánh đèn, trông thì gần, như người thốt ra thì tàu phải chèo gần hai giờ để họ mọi người được. Càng đến gần thì mọi người như nhận ra đó là một hòn đò, đò như có ánh đèn, nghĩa là có người sinh sống trên đò. Mọi người mừng rỡ quây quần trên đã đến đến con tàu đến rồi bình an. Con tàu đang ngon trớn, bỗng nghe đánh..... Một tiếng ồn, tiếng máy tàu gầm rú liên hồi, anh tài công la lên “Ghe mắc rồi”, anh tài công cả giữ bóng mọi cách để xoay chuyển con tàu như người đành bó tay để nhìn, nhìn mũi tàu ghéch cao về phía trước, tôi đoán là con tàu đã “cúi” lên đá ngầm rồi. Tiếng động sóng mạnh mẽ đánh vào mũi tàu như muỗi phá vỡ con tàu ra làm trăm mảnh. Nhìn vào phía trong đò, thấy không còn xa lắm, tiếng con tàu gõ nhịp vào đất liền họ chèo vài trăm thước. Phải rồi tàu đi tìm phần người tiếp cận cứu thôi, có người lên tiếng đề nghị. Thế là một số trai tráng khỏe mạnh 20 người trong đó có tôi, tình nguyện rời tàu đi vào đò tìm phần người tiếp cận cứu, chúng tôi được quần dây thuyền thốt chèo rồi liền theo đó mà vào chèo nông hơn để đi vào bờ, thật may mắn là vào lúc đó thấy triu đang rút xuống cho nên chúng tôi có thể đi bờ vào đò được, dưới chân tôi là muôn ngàn như con cá cùng với các loài và nhêu, và cá, mà tôi đã phải giữ mình lên khiến cho lòng đôi bàn chân bị cắt đứt ngang dọc, khiến đau rất buốt óc. Chúng tôi liền mò, rồi đuôi nhau tiến vào đò, đặt chân được lên bãi cát trên đò, chúng tôi nhòm nhài ra nhìn lấy sự. Hai tiếng ồn lại cơn bão qua, tôi vẫn còn hãi hùng và thắm cảm ơn trên đã che chở, bỗng không có tiếng này chúng tôi đã vui thấy giữa lòng biển cả rồi. Lạ lẫm được sự, đoàn người tiếp cận bờ sâu vào trong đò, riêng tôi thì còn quá mệt nên cũng chèo với vài bờ theo họ. Vì lý do đó, cho nên tôi trở thành người cuối cùng sau chót cả đoàn người. Bất ngờ, hàng loạt đèn pha từ phía trong đò bắt sáng chiếu vào chúng tôi. Có tiếng hô to..... ai đó, người lại, vào

đây làm gì? Lúc đó chúng tôi nghe không rõ vì gió thổi mạnh cùng với tiếng sóng, hơn nữa họ lại nói tiếng Việt phát âm giống tiếng Bắc khi chúng tôi nghe là một thứ tiếng ngoài quốc, có thể là tiếng Phi. Chúng tôi đã vô cùng mừng rỡ vì biết được mình đã tìm được nơi chốn mà mình muốn.

Chúng tôi vừa đưa cả hai tay lên trời, vừa làm dấu cho họ biết rằng chúng tôi đến đây là do thiện chí và cả thiện tiếp tục bước tiếp. Nhưng càng đến gần thì chúng tôi nhận ra rõ ràng là tiếng Việt chỉ không phải là tiếng ngoài quốc. Có tiếng hô qua loa phóng thanh. Tất cả đang là..... nhưng không sao biết bên nào. Trời ối..... chúng tôi đã lao vào đò của Việt Nam rồi!

Chúng tôi lập tức đang là, hai tay vẫn đưa thẳng khi đi, chúng tôi hỏi ý với nhau là: đi qua một được họ, chúng tôi phải nói rằng tàu vượt biển do nhà nước tổ chức ra đi. Khi nói như vậy, chúng tôi nghe hai người: Thứ nhất, khi biết là chúng tôi ra đi do nhà nước tổ chức thì họ sẽ tìm phương tiện giúp chúng tôi. Thứ hai, nếu không giúp được gì thì họ cũng sẽ không làm khó cho chúng tôi, trường hợp họ phải làm là họ sẽ bắt trả về đất liền để đi tù, trong trường hợp này thì mọi người sẽ an toàn hơn cả.

Giống nói kia tiếp tục vang lên: Tất cả đang yên tĩnh chỉ để đi thôi.....Thật gian nan trôi qua trong một ngày. Khoảng chừng hơn 10 phút, thì đột nhiên từ phía bên cát một loạt là da cam tóe lên cùng lúc với những tràng súng liên thanh nổ rộn rĩ, tôi giật mình ngó về phía đoàn người. Tôi nhớ buổi hôm đó vì thấy máu trên các thân người phun ra khắp nơi, thân người đổ sụp xuống, tiếng rên la thê thảm vang lên như muỗi nức nở tan màn đêm. Việt cả ngẩng đầu nhìn..... nghĩ thôi xong là tôi vội vàng bò hết tốc lực để tránh xa khỏi đoàn người và đi lên vùng chèo và phía bên, vài người khác trong đoàn người cũng cố gắng mang theo những tích vùng chèo và người cưỡi ra bên, một số chèo chèo để cả chèo rồi thì ngã xuống nằm lì luôn. Bị ngã từ trên xuống còn lại trong người, tôi chèo thuyền và nhào người ra bên, giẫm lên cầu gai, vỡ đầu, vỡ mắt mà chèo càng xa, càng tốt, trong tôi bây giờ không còn có cảm giác đau đớn do bị cầu gai đâm thẳng chân nữa, tôi hoàn toàn ở trong trạng thái vô cảm. Sau cùng thì tôi cùng vài người khác cũng đã chèo ra được nơi con tàu mới của họ. Mọi người bên trên đò đã được chúng tôi thông báo thu hút lại, họ ra thì mọi người đã nghe được tiếng súng nổ tuy không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cũng phần nào đoán ra được là đã có chuyện không lành. Khi nghe chúng tôi báo cáo là mọi chuyện, mọi người đã vô cùng hoảng sợ. Tất cả đàn ông, trai tráng trên tàu, đều được huy động xuống để đưa con tàu ra khỏi vùng đá ngầm.

Trời đã phẫn lòng người! Số của con người làm sao chúng ta có thể biết với số mệnh của thiên nhiên, chúng tôi cả đến được con tàu xe để đi một chút, thì lập tức các người sóng lại đánh đắm con tàu trả về với trí cũ. Đang lúc tất cả đang cố gắng đưa con tàu thì súng lại vang rộn, đến bay như rơi về phía con tàu. Có tiếng hét kinh hãi... có người trúng đạn... có người trúng đạn, tiếp theo là những tiếng khóc, tiếng kêu gào, khung cảnh rồi lo lắng lên, mọi người ngơ ngác đó

ch&#y tìm ch&# n&#p, nh&#ng n&#p vào đâu bây giờ, giờ a tr&#i n&#&#c bao la và con tàu kh&#n kh&# đang ph&#i h&#ng ch&#u nh&#ng v&#t đ&#n t&# nh&#ng con ng&#&#i tàn b&#o? Súng đã thôi n&# liên h&#i, nh&#ng v&#n ti&#p t&#c n&# c&#m ch&#ng, và th&#nh tho&#ng l&#i có ng&#&#i gào lên kêu c&#u khi thân nhân mình trúng đ&#n. Ph&#i &# vào hoàn c&#nh trên thì m&#i có th&# c&#m nh&#n đ&#&#c h&#t cái không khí đã man, tàn b&#o, đ&#y kh&#ng b&# mà không th&# có ngòi bút nào l&#t t&# đ&#&#c h&#t. Súng v&#n n&# lại rai, đoàn ng&#&#i v&#n c&# g&#ng trong tuy&#t v&#ng đ&# đ&#y con tàu. Nh&#ng b&#t l&#c! Hoàn toàn b&#t l&#c! M&#i ng&#&#i đã ki&#t s&#c vì đói l&#nh, da th&#t m&#i ng&#&#i đã thâm tím đi vì l&#nh. T&#t c&# đ&#u buông xuôi leo l&#i lên tàu phó m&#c cho tr&#i. Su&#t đêm đ&#n v&#n n&#, ng&#&#i ti&#p t&#c ch&#t vì đ&#n, ti&#ng kêu khóc v&#n c&# vang lên m&#i khi có ng&#&#i trúng đ&#n ch&#t. T&# n&#i xa xa, có th&#p thoáng ánh đèn chi&#u sáng t&# m&#t hòn đ&#o khác bên c&#nh.

Tr&#i sáng đ&#n, ti&#ng k&#ng bu&#i sáng phía trong đ&#o vang lên. Đoàn ng&#&#i t&#i nghi&#p d&#i m&#t v&# h&#&#ng đ&#o trông ch&# phép l&#. Trên đ&#o nh&#n nh&#p h&#n lên, b&# đ&#i ch&#y t&#i ch&#y lui, gia đình thân nhân v&# con c&#a b&# đ&#i cũng ch&#y ra đ&#ng nhìn con tàu nghiêng ng&#. Đ&#n bà, con nít trên tàu đ&#&#c cho lên mũi tàu h&#&#ng v&# trong đ&#o qu&# l&#y xin đ&#&#c c&#u giúp. Ti&#ng kêu khóc vang đ&#i tr&#i xanh, nh&#ng con ng&#&#i Vi&#t Nam kh&#n kh&# đang qu&# l&#y nh&#ng con ng&#&#i Vi&#t Nam khác ng&#ng tay b&#n gi&#t đ&#ng bào mình. L&#ch s&# Vi&#t Nam t&# bao nhiêu ngàn năm nay ch&#a bao giờ có nh&#ng trang s&# ô nh&#c nh&# th&# này. Ô kìa.... phép l&# x&#y ra, có bóng c&#a nh&#ng bàn tay v&#y ph&#t nh&# báo cho thuy&#n nhân bi&#t là h&# có th&# vào b&# đ&#&#c r&#i, nh&#ng cái v&#y tay m&#i g&#i t&# phía trong đ&#o đã làm m&#i ng&#&#i nh&# s&#ng l&#i. &#u tiên cho đ&#n bà và con nít vào tr&#&#c, dây th&#ng đ&#&#c l&#y ra qu&#n ch&#t vào mình, cùng v&#i s&# giúp s&#c c&#a vài thanh niên, s&#i dây th&#ng dài đ&#&#c n&#i t&# con tàu vào thân c&#a nh&#ng ng&#&#i xu&#ng tàu l&#i vào b&#. Đoàn ng&#&#i r&#i con tàu xa đ&#n đ&#n ti&#n vào b&#, dây th&#ng v&#n đ&#&#c qu&#n ch&#t vào ng&#&#i, cách b&# ch&#ng 100 mét nh&#ng v&#n ch&#a th&#y ng&#&#i t&# trên b&# ra c&#u giúp. B&#ng nhiên súng l&#i n&#. Tr&#i &#i! súng n&# nh&#m vào nh&#ng ng&#&#i đang qu&#n ch&#t dây th&#ng ngang mình đ&# vào b&#, th&# là ch&# còn có ch&# ch&#t mà thôi, làm sao mà có th&# ch&#y thoát đ&#&#c khi s&#i dây oan nghi&#t đang tr&#i m&#i ng&#&#i l&#i v&#i nhau. Không m&#t ai còn s&#ng sót qua trò ch&#i man r&# c&#a lũ ng&#&#i không tìm trên đ&#o. Ti&#ng kêu gào th&#m thi&#t l&#i vang lên c&#a nh&#ng ng&#&#i ch&#ng, ng&#&#i cha, khi nhìn th&#y c&#nh v&# con mình b&# b&#n gi&#t vô cùng man r&# nh&# trên. Đ&#n bà con nít l&#i đ&#&#c đ&#a lên mũi tàu ch&#p tay h&#&#ng vào đ&#o mà van l&#y xin đ&#&#c buông tha, đáp &#ng l&#i nh&#ng l&#i van xin th&#m thi&#t này là nh&#ng tràng đ&#n l&#i n&# ti&#p, bóng ng&#&#i đ&#n bà v&#i t&# th&# hai tay ch&#p vào nhau vì đang qu&# l&#y ngã chú xu&#ng bi&#n t&# trên mũi tàu, cùng lúc v&#i các em tr&# b&#t ng&#a ra sau gi&#y ch&#t vì trúng đ&#n.

Tàn b&#o, man r&#, không th&# nào t&# h&#t.

Tàu v&#&#ng đá ng&#m r&#i, ph&#i r&#i tàu th&#t nhanh.

Những đã lên cao, tôi trong đò bóng dáng bên dưới Vĩt công chày lái súng đò c mĩng i trên tàu nhìn thấy rõ mĩn mĩt. Tôi phồng che súng đò c kéo xuống, nòng súng đò c hướng xuống. Trĩ i i !.... Mĩt cây súng pháo với nòng súng dài có đĩn 10 thĩc đang hiĩn ra trĩc mĩt mĩng i trên tàu. Kinh hãi.... hĩn loĩn trên tàu đã diĩn ra, chĩ cĩn mĩt trái đĩn pháo tĩ khĩu súng đó mà trúng vào con tàu thì tĩt cĩ chĩ còn là tro bĩi. Cĩu nguyĩn, và đĩn mình chĩ chĩt, vì sĩ không còn ai sĩng sót sau khi trái đĩn đĩc khai hĩa bĩn trĩc xĩ vào mĩt mĩc tiêu cĩ đĩnh là con tàu. Nhĩng không, tôi phồng đã đĩc kéo lĩ che đĩ khĩu súng, nòng súng đã đĩc nâng lên cao, không còn ĩ vĩ trí sĩn sàng nhĩ đĩn nĩa. Bóng dáng bên dưới lĩ chĩ nhĩ nhĩ, và hĩ đang lĩp ráp chân “ đĩ ” cĩa cây súng cĩi. Dĩ man, tàn bĩo, bên dưới công sĩn Vĩt Nam vì tĩc mĩt quĩ đĩn súng pháo lĩn, nên đang thay vào đó là đĩn súng pháo nhĩ hĩn, và đó là trò chĩi giĩt ngĩĩ cĩa hĩ.

ĩm.... quĩ đĩn đĩu tiên đĩc bĩn ra rĩt xuống biĩn cách con tàu chĩng vài thĩc, mĩng i chĩa kĩp hoàn hĩn thì. ĩm.... quĩ đĩn thĩ hai rĩt chính xác ngay mũi tàu, thĩt xĩng vĩng tung tóe, máu đĩ chan hoà, cùng lúc vĩi hàng loĩt đĩn lĩn nhĩ vang rĩn khĩp nĩi, tay chân, máu thĩt, vũng vĩi khĩp mĩi nĩi trên tàu, con ngĩĩi lĩn lĩn, vĩt vĩ vĩt thĩng, khung cĩnh cĩa đĩa ngĩc trĩn gian đang phĩi bày trĩc mĩt tôi. Sau tĩng thĩt đầu thĩng, hĩi hũng cĩa ngĩĩi phĩn nĩ mĩn bên cĩnh tôi. Tôi vùng dĩy, nhĩi mình phóng ra khĩi con tàu, mĩt ngĩĩn sóng cuĩn tôi ra xa cùng lúc vĩi mĩt trái đĩn khác rĩt ngay giĩa thân tàu, con tàu gĩy đôi và chìm xuống biĩn. Tĩt cĩ sĩ kiĩn xĩy ra chĩa đĩy 1 tĩng đĩng hĩ, sau khi tĩng kĩng buĩ sáng trên đò o vang lên.

Chung quanh tôi xác ngĩĩi chĩt trôi vĩt vĩng khĩp nĩi, nhĩng ngĩĩi còn sĩng sót thì vĩn phĩi đang lĩn hĩp vĩi tĩng cĩn sóng biĩn, và tĩ trong bĩ đĩo nhĩng tên bên dưới Vĩt công khát máu vĩn giĩng súng nhĩm bĩn vào nhĩng ngĩĩi sĩng sót, rĩt may là nhĩ sóng biĩn nhĩi lên hĩp xuống mà cái đĩu tôi trĩ thành mĩt mĩc tiêu khó bĩn trúng cĩa nhĩng kĩ sát nhĩn, có ngĩĩi đang cĩ gĩng bĩi ra xa khĩi tĩm đĩn, nhĩng nĩa chĩng thì tôi bĩng thĩy nĩm bĩt đĩng trôi vĩt vĩ trên biĩn, tôi bĩt rĩng hĩ đã trúng đĩn hoĩc chĩt vì vĩt thĩng quá nĩng. Thĩy triĩu đã lên cao, sóng biĩn không còn đánh mĩnh nĩa, và cũng chính vì vĩy mà nhĩng ngĩĩi sĩng sót khó tránh khĩi tĩm ngĩĩm cĩa lĩ sát nhĩn. Tĩt cĩ đã vĩnh vĩĩn ra đĩ, tôi cũng đã trôi ra xa khĩi tĩm đĩn và đang nĩm chĩi vĩi giĩa đĩi dĩng bao la, khung cĩnh hoàn toàn im lĩng đĩn rĩn ngĩĩi. Tôi nhĩm mĩt lĩi cĩu nguyĩn, nghĩ đĩn gia đĩnh đang còn ĩ lĩi đĩt liĩn xa xôi, chĩ trong chĩc lát nĩa thôi nhĩng con cá mĩp sĩ kéo tĩi và tôi sĩ chĩt vì bĩ cá mĩp ấĩ. Nghĩ tĩi cá mĩp, tôi hoĩng sĩ mĩ mĩt ra. Và kĩa, tĩ hĩng xa tôi nhìn thĩy mĩt chĩc thuyĩn câu đang trôi vĩ hĩng tôi. Thoĩt đĩu, tôi cĩ tĩng bĩ đĩi công sĩn Vĩt Nam hĩ quyĩt tâm đĩi tĩn, giĩt tuyĩt, nên không dám bĩi lĩi gĩn. Nhĩng nhìn kĩ lĩi thì tôi nhĩn ra trên chĩc thuyĩn đó hoàn toàn im lĩng, không có mĩt sĩ di đĩng cĩa bĩt cĩng i nào trên thuyĩn, tôi hĩi vĩng tâm và cĩ gĩng bĩi lĩi gĩn thuyĩn. Nĩm đĩc be thuyĩn và leo lên thì tôi trông thĩy có ngĩĩi trên thuyĩn, nhĩng mĩi ngĩĩi đang nĩm ĩ tĩ thĩĩn nĩp. Thĩy tôi leo lên thuyĩn hĩ bĩn quay lĩi sĩp lĩy tôi và xin tha mĩng, tôi không có thĩi giĩi thĩc gĩ cĩ, bĩt ngĩa ra nĩm bĩt đĩng trên sàn tàu. Sau khi đã hoàn hĩn và hĩi chuyĩn nhau thì tôi mĩi vĩ lĩ ra hĩ cũng trôi dĩt vào đây và cũng bĩ bĩn nhĩ chúng tôi. Thuyĩn cĩa hĩ xuĩt phát tĩ Phĩĩc Tĩnh, Bà Rĩa, trên tàu gĩm 13 ngĩĩi gĩm 11 ngĩĩi đĩn

ông và 2 đứa trẻ, bé chui vào khoang 9 tuổi, bé em trai khoang 6 tuổi. Ba đứa hai em bé này đã bám bên vòm cửa u nếm chắt phía mũi thuyền, một thanh niên khác bám bên nát mũi thuyền vai hai bên, hai cánh tay chèo còn dính liền bởi phần da còn lại trên vai, đang nếm thôi thóp thóp dưới hàm máy, tình trạng cho thấy là anh này sẽ khó thoát chết do vết thương quá nặng.

Trong khi con thuyền đang trôi vút vút như thoi thì cũng có chiếc 4 người khác từ chiếc tàu bám bên chìm trước đó thoát chết, leo lên chiếc con thuyền mà chúng tôi đang có mặt. Như vậy là tổng cộng sẽ có 16 người, con số trên 130 người đã bám bên chết vùi thây dưới lòng biển lạnh. Sóng lớn quá, có người rơi xuống biển.

Con thuyền cứ tiếp tục trôi vút vút trên biển, nhưng càng lúc càng rời xa khu vực nguy hiểm, lúc này đã vào khoang 10 giờ sáng, nhìn sang bên trái của con thuyền, chúng tôi nhìn thấy một hòn đảo khác cách chúng tôi không xa lắm. Nghĩa là con thuyền của chúng tôi đang nếm gió và vị trí của hai hòn đảo. Hòn đảo này tôi đoán có lẽ là hòn đảo mà chúng tôi đã thấy thoáng ánh đèn từ đêm hôm trước, đêm hôm bám dưới Vết của ngư tàn sát. Chúng tôi quyết định rời xa hai hòn đảo này càng sớm càng tốt nếu còn muốn sống. (Đây là một quyết định sai lầm mà chúng tôi đã phải trả giá rất đắt, sẽ được nói đến ở đoạn sau) chúng tôi dùng mái chèo cố gắng chèo con thuyền ra khỏi, vì bình xăng của con thuyền đã bám bên vòm chèo hất đổ. Gió đã thổi chiụ, thổi con tàu từ nghiêng của chúng tôi trôi vào cỏi vô định. Con thuyền này dài chừng 6 thước, rộng gần 2 thước, lái thuyền dùng để đi câu ven bờ biển chứ không thể đi xa hơn. Vậy mà nó cũng đã chở 13 con người và một chiếc hàng trăm hải lý đến đây cùng chung số phận như chúng tôi.

Chiều xuống dần, không gian yên tĩnh, không có một bóng dáng của bất cứ một con tàu nào khác ngoài con thuyền của chúng tôi lúc lợng giã dưới dòng. Trời đêm, chúng tôi phát giác ra một chuyển chuyển khác, con thuyền đang bồng bềnh trôi về phía dưới của tàu, thôi là chúng tôi tìm cách chèo ngược không cho tràn vào, và có người canh chừng để tất cả liên tục. Có hai người cho mũi thuyền trước tất cả, số phần của 16 người sống sót trên con thuyền này sẽ tùy thuộc vào hai người có nhiệm vụ tất cả ra khỏi tàu, nếu chèo may mắn hoặc một quá mà chèo như con thuyền sẽ chìm và mũi người cũng sẽ chìm theo con thuyền, nhưng biết làm sao hơn đây! khi mà tất cả mũi người ai cũng còn mang nét mặt kinh hoàng vì mũi và phải trôi qua mũi biển quá đau đớn và.... phó mặc mũi và vì cho Thuyền Đ. Một đêm kinh hoàng trôi qua, người sống phải sống cùng xác chết trên mũi di tích vô cùng chết chóc của con thuyền, vòm dưới sinh chung đã được đặt ra, là phải giữ quyết cái xác chết vòm còn ở trước mũi thuyền. Thôi là tôi nghĩ cho hai đứa trẻ, chúng kêu khóc thê thảm không cho thấy táng người cha thân yêu của mình. Chúng tôi cũng đành phải chịu lòng của hai em, nhưng sang đến ngày thứ ba thì chúng tôi phải gửi hai em mà thấy táng người quá cố dưới vòm sẽ kẻo cho người người còn lại. Sau này biết được hai em đã lẫn lộn khóc lóc vô cùng bi thảm, chúng tôi chỉ còn biết rằng tất cả một đêm dành hai em. Tình trạng của anh thanh niên bị thương dưới hàm tàu đã trở nên tồi tệ hơn vì không có thuốc men chữa, vết thương đã thổi rã,

biết là anh cũng sẽ không qua khỏi, tôi ngày hôm ba, sau khi thấy táng người đàn ông ba đứa con hai đứa trẻ, chúng tôi quyết định nhường cho anh chút cháo trên vỉa đường cát nhè là bữa ăn cuối cùng trước khi ra đi, tôi là người đã dứt cháo cho anh ăn, suốt bữa ăn anh cứ liên tục kêu gọi cầu xin, tôi chỉ còn biết gật đầu an ủi vì anh là cầu nguyện chút cháo, rồi mọi người sẽ đỡ đỡ cầu xin. Sáng hôm sau, chúng tôi thấy anh đã nhả máu từ miệng, thân thể anh tái xanh vì đã không còn máu. Chúng tôi cũng đã thấy táng anh và cầu nguyện cho linh hồn anh sớm được siêu thoát.

Đã hơn một tuần rồi lệnh dừng trên biển, có một điều tôi thấy là chúng tôi không hề nhìn thấy bất cứ một thuyền ngụy nào qua lại vùng biển này cả. Không lẽ chúng tôi đã lạc vào một vùng biển chết? Nhưng thuyền còn đỡ đỡ mấy ký gạo sau ngày bữa ăn dùng đồ ăn cháo cơm hơi cũng đã hết, nước uống thì đã hết từ lâu, cần đói khát đang đến cháy ruột gan mọi người. Một ngày đói khát đã biết đâu và sẽ còn tiếp tục không biết kéo dài đến bao lâu. Cầu nguyện, chỉ còn có biết cầu nguyện thôi, tôi cầu mọi việc đều đã được sắp đặt và an bài do Thiên Chúa, con người đã trở thành vô cùng nhỏ bé trước thiên nhiên, vũ trụ.

Lúc một ngày đói khát nữa, cái khát làm cho da thịt như muốt bốc khói, môi nứt nẻ, đau óc lúc nào cũng bốc âm thanh như tiếng ăn, nước uống. Tôi nghĩ hai đứa trẻ, suốt ngày chúng cứ nói đến miếng ăn mà trước đây mà chúng làm cho chúng ăn, hoặc thì nước uống mà chúng thích. Mọi người như mê loạn đi vì đói và khát. Nhưng như là cầu nguyện cầu chúng tôi đã thấy trời xanh. Chiều hôm đó, trời đổ cơn mưa, những hạt mưa như những hạt cam lộ trong chuyến thuyền tiên, tôi mát thân thể chúng tôi, chúng tôi say sưa ngả mặt lên trời hít thở lấy nước mát mà uống, lấy thêm “can nhả” trên tàu hàng lấy nước mát để uống. Những giọt mưa là giọt nước mát khác. Thuyền người nước, thuyền là mọi người xúm vào tát nước cho thuyền khỏi chìm, rồi may là cơn mưa không kéo dài, và còn may hơn nữa là trời đổ cho đến ngày đỡ đỡ cầu xin, vài ngày lại có một cơn mưa giúp chúng tôi có đỡ nước uống. Vài ngày nước đã đỡ đỡ giúp quý trọng, nhưng còn thức ăn? Chúng tôi đã không còn đỡ đỡ bất cứ một thứ gì để có thể ăn đỡ đỡ. Cần đói cứ dày vò, âm thanh chúng tôi liên tục, người chúng tôi đã teo lại chỉ còn lớp da bọc lấy xương, hay nói cho đúng hơn là những bộ xương biết bò, vì chúng tôi không thể nào đứng vững đỡ đỡ nữa. Một hôm tôi bò xuống hầm máy để cầu nguyện khi mà xem còn gì có thể ăn đỡ đỡ không, tôi trông thấy một chai “xá x” mà nhìn tôi cầu nguyện đó là một chai đựng dầu như thế gì đó cầu mọi người thì máy bơm quên, nhưng tôi cứ cầm lên và ngửi thử. Một mùi thơm ngào ngạt bốc lên thơm vào óc tôi, khi giấc tôi đang như mơ ra tôi đã hít lấy mùi thơm đó. Mùi thơm cầu mọi heo, đúng vậy, chai xá x kia là một chai dùng để đựng mỡ heo dành để chiên để ăn cầu các người phật. Tôi thấy ngón tay vào miếng chai và đưa lên miếng mỡ. Trời ơi! Thật là một thứ cao lương mỹ vị mà tôi chưa hề được thưởng thức qua bao giờ, tôi cứ mút lấy mút đi cái thì nước sẽ sinh ra nước vô cùng tuyệt vời đó. Chỉ thấy là những người ở trên, đỡ đỡ biết là hai đứa trẻ, tôi bò trở lên vỉa chai xá x, không ai còn để ý đến tôi vì mọi người đều đã nhả máu. Tôi bò đến hai đứa trẻ, thò ngón tay tôi móc một ít mỡ heo nhét vào miếng các em, như là một liều thuốc tiên các em đang chờ đợi, tôi ra dầu cho các em cầu bình tĩnh mà mút mỡ heo, nhưng chỉ các em đã dần dần có chút sinh lực trở lại, tôi trút một ít mỡ heo vào cái chén nhỏ cho các em, còn lại tôi dùng một chiếc đĩa nhỏ đặt vào chai xá x có mỡ heo và kêu mọi người lại mút lấy chiếc đĩa

thời n không đi u. Nhưng có chai xá xị mà heo mà chúng tôi có để ở c một bên a thì c sang trên ng nh t trong đ i. Và cũng như chút mà heo tuy t v i đó mà em bé trai có chút sinh l c ng i ngh ch phá cái máy radio như xú b t khi n đ ng, cái radio b v lòi ra m y s i dây k m nh , m t bác l n tu i trên thuy n có sáng ki n u n m y s i k m nh đó thành nh ng cái móc câu, dùng c c c t các móc câu đó l i, c y các con c nh bắm theo be thuy n làm m i.

K t qu th t b t ng khích l , bu i đ u tiên bác câu đ c hai con cá l n đ b ng bàn tay ng i l n. Cái c t bu m vô đ ng đ c bác y ch ra t ng mi ng nh dùng đ nhóm b p. Cũng may là trên thuy n còn có đ c cái h p qu t còn s đ ng đ c. Hai con cá đ c bác n ng lên chia đ u cho m i ng i. T đó chúng tôi đ c chia ra làm công vi c ch c t bu m đ gi l a, bác y làm công vi c câu cá. Ngày nào có đ c vài con cá thì bác chia đ u cho m i ng i đ c m t mi ng b ng hai ngón tay, ngày nào không câu đ c thì m i ng i nh n đ i u ng n c m a cho qua c n đ i.

Chúng tôi đã trôi trên bi n 20 ngày qua r i, nh ng v n không nhìn th y bóng dáng c a m t chi c th ng thuy n nào, m i khi chi u xu ng tôi th ng bò lên tr c mũi thuy n n m trông ngóng bóng dáng m t con thuy n. N m nhìn nh ng con chim h i âu săn m i trên bi n mà lòng tôi tan nát, không ng r ng cu c đ i c a mình l i k t thúc trong bi th m nh th này. S nh t là m i khi chi u v , màn đêm chu n b buông xu ng, chung quanh là m t màu t i đen, không khí ch t chóc c nh l n qu n đầu đây. Ho c nh ng khi tr i n i c n giông, t ng l n n sóng cao nh mái nhà b c con thuy n lên cao, r i nh n con thuy n xu ng đáy, r i l i b c lên, c nh th kéo dài hàng m y gi đ ng h l i n khi n chúng tôi vô cùng s hãi. Tình tr ng cô đ n gi a đ i đ ng bao la kéo dài cho đ n tu n l th ba thì chúng tôi nhìn th y con tàu đ u tiên. Th t là không còn gì đ di n t đ c n i vui m ng c a chúng tôi, chúng tôi reo m ng, reo la c u c u, vì nghĩ r ng ch c ch n là mình s đ c c u.

Nh ng, ô kìa ! Chi c th ng thuy n v n l nh lòng r n c phẳng phẳng ch ng bu n ngó đ n chúng tôi, m c dù kho ng cách c a đôi bên quá g n, g n đ n n i chúng tôi có th nhìn th y th y th trên chi c tàu buôn đang t p trung trên bong tàu đ nhìn chúng tôi. Con tàu khu t đ ng chân tr i, chúng tôi ng ngàng, h t h ng, sao l i có chuy n l lòng nh v y ? Sao l i có nh ng ng i vô l ng tâm đ n nh v y? Th y ng i s p ch t sao không c u? Ng n y câu h i c quay trong đ u tôi cho tôi đ n khi tôi l m ng i đi vì m t m i và th t v ng.

L i có thêm bóng dáng m t chi c tàu buôn t đàng xa, nh đ c tăng thêm s c, tôi cùng vài ng i khác vùng đ y trèo lên mũi ra đ u c u c u, và cũng nh chi c tàu th nh t, h l nh lòng b đi m c cho chúng tôi kêu gào đ n ki t s c. T đó tr đi, m i ngày chúng tôi nhìn th y hàng ch c chi c tàu buôn qua l i trong vùng nh ng không m t chi c nào ch u c u v t chúng tôi. Th m chí, có ngày chúng tôi còn nhìn th y h m đ i c a M đang thao đ t trên bi n v i máy

bay phán lác lên xuáng trên các chián hám. Tá đá kián này, tôi đoán là chúng tôi đang ở đâu đó trong vùng vánh Philipines. Chiáu ngày thá 30 trên bián, chúng tôi tuyát váng trong mán i, không còn hái sác đá kêu cáu náa, mác cho các tàu buôn ván qua lái nhìn chúng tôi sáp chát. Tôi nám xoái trên mũi con thuyán đáa mát háng há nhìn chiác tàu buôn mang hàng chá Nhát chá đáy nháng cây gá vái đáng kính hai ngái ôm, chiác tàu buôn đó, cũng nhá nháng chiác khác trác đây, cũng lánh láng băng qua trác mát chúng tôi mà đi tháng, tôi cũng cháng buán ngá theo làm chi vì quá chán ngán vái thá thái nhán tình. Khoáng đá hai tiáng đáng há sau, tôi đang nám nhìn mát trái xuáng đán thì báng giát mình vì tiáng còi há ngân dài, tiáng còi há giáa bián khái nghe vang đái, tôi nhám mình đáy nhìn thì trông tháy tá đáng xa chiác tàu buôn chá gá mà tôi nhìn tháy tá chiáu đang tián vá háng chúng tôi. Và..... Trái ! Tháy thá trên tàu đang nhán nháp vái dây tháng và phao cáp cáu, và quan tráng hán náa là nó đang giám đán tác đá đá láa thá lái gán thuyán chúng tôi mà tàu chúng tôi không bá lát do sóng vá. Dùng thân tàu to lán nháng nái, chiác tàu buôn chán lái các ngán sóng đang vá vá phía ghe chúng tôi nhá mát bà má đang báo vá đáa con bé báng cáa mình, các tháy thá đang cá gáng quáng các sái dây tháng sang phía chúng tôi. Há đã cáu chúng tôi, sau khi đã cát đác dây tháng vào thuyán chúng tôi, há đã kéo đác con thuyán cáp sát hông chiác tàu buôn, chiác thang dây đác buáng xuáng, chúng tôi táng ngái mát đái sá phá giúp cáa các tháy thá trên chiác tàu buôn, chúng tôi đã lán lát lên đác chiác tàu buôn an toàn. Leo lên đác bong tàu chúng tôi ngã sóng soài xuáng và nám im không cá đáng gì đác náa, vì tát cá sinh lác còn lái đã đác đán lái cho viác leo lên chiác tàu buôn to lán kia sau gán hai tiáng đáng há cá gáng thác hián.

Con thuyán nhá bé tái nghiáp cáa chúng tôi đác kéo theo sau chiác tàu buôn, nháng sau đó có lá vì lý do an toàn đã đác cát bá, nhìn chiác thuyán bé nhá tái nghiáp đã cáu mang chúng tôi mát tháng trái ráng rá trên bián đang tá chìm xuáng bián, chúng tôi không hán mà ai cũng bát lên tiáng khóc chào vĩnh biát con thuyán.

Tái đán, chúng tôi đác cho uáng nác mát pá lánh, mát loái nác uáng thông đáng cáa ngái Đái Hàn có pha đáng. Thát là mát cám giác khó tá, khi cám ly nác trong tay nháng cháa uáng đác vì quá vui máng vì đã đác cáu sáng, tát cá xáy ra nhá mát giác má. Sáng hôm sau chúng tôi đác cho ăn cháo loãng vái nác táng (xá đáu) chúng tôi ăn nhá cháa bao giá đác ăn. Nháng vì sá chúng tôi bá bái thác, tháy thá trên tàu đã không cho chúng tôi ăn nhiáu, váy mà cũng có ngái sau khi ăn xong bán quay qua ói xái xá vì bái thác. Sau khi tìm hiáu, chúng tôi đác biát đây là mát chiác tàu chá mán cáa mát công ty hàng hái Nhát Bán vái tháy thá đoàn và thuyán tráng là ngái Đái Hàn, chiác thuyán đang trên đáng chá gá tá Pakistan vá Okinawa, mát hòn đáo nám vá phía các Nam nác Nhát. Viên hoa tiêu cho chúng tôi biát đián bián cáa sá viác nhá sau: Lúc chiáu (là lúc mà tôi nhìn tháy chiác thuyán) ông ta đã tháy con thuyán cáa chúng tôi và đã báo cáo lên thuyán tráng xin phép đác táp cáu, nháng viên thuyán tráng cho biát là ông ta không đác phép làm váy, náu không tát cá nhán viên ká cá ông sá bá mát viác và gáp rác rái, vì váy mà chiác tàu ván táp tác hái trình nhá tôi đã tháy. Tuy nhiên, viên hoa tiêu ván cá táp tác van nài thuyán tráng vái lý do là sán sàng bá mát viác, chá tháy ngái sáp chát mà không cáu là không đác. Hán náa, theo tin tác khá táng cho biát thì tái nay bảo sá kéo tái và chác chán ráng con thuyán vát bián sá bá nhán chìm xuáng bián. Viên

thuyền trưởng đã khóc và chấp nhận với chúng tôi. Với trí mà chiếc tàu buôn đã cứu chúng tôi nên cách đảo Luzon (Luzon) của Philippines khoảng 60 cây số. Và nếu chúng tôi có súng sót qua cơn bão này thì chúng tôi sẽ trôi ra biển Đông, vì gió đã thổi thổi và chúng tôi sẽ khó có cách nào để cứu thoát vì đó không phải là hành trình của tàu buôn.

Chúng tôi cũng đã từng nghe thuật lại chuyện với biên kinh hoàng của chúng tôi cho thuyền trưởng và toàn thể thủy thủ trên tàu để cứu bị bắt. Sau khi nghe chúng tôi thuật chuyện, thuyền trưởng đã đánh điện vào điện liên thông báo cấp tốc, vì trước đó qua tin tức ông cũng đã biết được chuyện với biên kinh hoàng này do những người bị súng sót trước đó thuật lại. Số là trong cái đêm kinh hoàng đó, khi chúng tôi bị bắt đi Việt Cộng tàn sát dã man, thì có 8 người đàn ông nhìn thấy có ánh đèn trên mặt hòn đảo ở phía xa, cách nơi chiếc thuyền bị nạn chừng vài hải lý, nên thay vì đi lại chờ chết, họ đã dùng các can nhựa có trên tàu để bơi về phía hòn đảo có ánh đèn để tìm sinh lộ. Họ đã tìm đúng sinh lộ, vì đó là hòn đảo thuộc chủ quyền của Philippines. Họ được cứu và đưa về đất liền ngay đêm hôm đó. Đêm đó, quân trú phòng trên đảo được lệnh báo động và sẵn sàng để cứu với các thuyền nhân mắc nạn, họ cho biết là có nghe tiếng súng nổ suốt đêm, và súng pháo kích sáng hôm đó, nhưng không thể làm gì khác hơn được là đứng nhìn, vì hòn đảo đang chìm ra cuộc tàn sát thuộc chủ quyền của Việt Nam. Tóm lại, trong khi chúng tôi vẫn còn đang lơnh dênh trên biển đúng mặt tháng, thì đã có 8 người trên chiếc “ghe ông C” đã được cứu thoát do bơi sang đảo Phi.

Những được tin tức về thuyền trưởng, Ban Nội Vụ Nhật Bản đã đồng ý cho chúng tôi cấp phép đến Okinawa, thuyền trưởng hoan hỉ loan báo tin này cho chúng tôi biết và chúc mừng chúng tôi thoát nạn. Ba ngày sau, chúng tôi cấp phép đến hải cảng Okinawa. Người đi đầu tiên bước lên tàu để đón chúng tôi là một thông dịch viên tiếng Nhật, một sinh viên du học tại Nhật Bản trước năm 1975, hiện đang phụ giúp với hải Caritas Nhật lo giúp đỡ những thuyền nhân Việt Nam đang tị nạn tại Nhật Bản. Chúng tôi đã vô cùng xúc động vì nghĩ mình đã được tái sinh lần thứ hai. Chúng tôi bắt tay bắt tay gỡ giày các vị ân nhân cứu mạng mình để lên đất liền làm thủ tục tị nạn, những người này cũng đã khóc khi tiễn chúng tôi bước xuống cứu tàu.

Bước xuống tàu, chúng tôi đã nhìn thấy một rừng phóng viên báo chí, các hãng thông tấn thế giới đang chờ sẵn để lấy tin tức, một cuộc họp báo đã được tổ chức liên tiếp để họ hỏi những câu hỏi và thông dịch của các anh thuộc tổ chức người Việt tại Nhật Bản. Sau đó chúng tôi lên xe bus với trợ tá nhân tại quân Motobucho, một trợ tá nhân dành cho người Việt tị nạn được coi là lính Nhật của Nhật với với với với 300 người Việt hiện đang tị nạn trú ẩn ở các quốc gia đồng tam nhận đi đến nay. Ngày hôm sau, tất cả các báo chí, đài truyền hình Nhật Bản đều đưa cho chúng tôi đi bắt tin tức về hình ảnh và tin tức về chuyện với biên kinh hoàng do tại ác Việt Cộng gây nên, và 30 ngày đói khát lơnh dênh trên mặt biển của chúng tôi. Cầm trên tay tờ báo, nhìn vào hình ảnh của chính mình, tôi đã rúng động không còn nhìn ra được mình nữa, thay vào đó là một bộ xương với hộp sọ nhô cao lên. Đôi dòng lệ đã âm thầm chảy xuống vì hạnh phúc. Tôi biết mình đã thoát khỏi súng sót.

Ch nghĩa c ng s n đã là m t th m h a c a nhân lo i. K t khi th ch nghĩa này xu t hi n trên th gi i, nó đã gi t ch t không bi t là bao nhiêu n n nhân vô t i. Cu c v t bi n tìm t do đ y bi th m và kinh hoàng c a tôi cũng ch là m t s đóng góp vào kho tàng t i ác c a ch nghĩa c ng s n. Đi u đáng quan tâm là hi n nay đ t n c và dân t c Vi t Nam v n còn b chìm đ m d i s đ c tài, toàn tr c a đ ng Vi t c ng. Ch có m t con đ ng duy nh t là ph i ch m đ t cái ch đ man r này, không th nào nói chuy n hoà h p hòa gi i v i nh ng con ng i v i đ u óc chai c ng vì đ c quy n, đ c l i, mà h đang th h ng trên t ng thân xác c a nh ng con ng i Vi t Nam b t h nh.

Nguy n Nhân Ch ng